

DESET LET UTEKLO. TO UŽ JE ČAS NA ZPOVĚĚ

Jednou jsi podotkl, že naše kniha rozhovorů se měla spíš jmenovat *Mám štěstí na lidi, vzpomínáš?*

Ano, neuměl bych spočítat, kolik vzácných lidí jsem potkal od prvního vydání našich rozhovorů.

Krása a obětavost nás nadnáší. Potkal jsem mučedníky komunistické a nacistické krutosti, kteří se obdivuhodně radovali ze života a neměli nenávist k mučitelům. Zním lidi, kterým se do života dostalo nemalé trápení. Např. některým rodičům se narodilo dítě s postižením. Nezatrpkli, o dítě obětavě a věrně pečují. Nahlédneme-li do jejich duší, užaseme nad jejich vnitřní krásou, nad perlou, kterou vytvořili navzdory vši námaze a obtížím. Některé lidské perlorodky mívají perel více...

Nepochybuji, že mezi ty světlé osobnosti řadíš i papeže Františka?

Nezapomenu, jak František o prvních Velikonocích v Římě bez ohlášení navštívil věznicu a umyl nohy dvanácti vězňům, mužům i ženám. Vrátil tomu rituálu smysl. K čemu je dobré jednou do roka v kostele mýt pár mužům jednu umytou nohu?

Později František pozval do Vatikánu politiky z Jižního Súdánu, kteří mezi sebou válčili – obětí bylo už přes 650 000 –, a prosil je o mír. Když před odletem stáli před Františkem, ten starý muž, který měl potíže s kyčlí, poklekl před prvním z nich a políbil mu boty. Těžce vstal a poklekl před druhým – ten si honem rukou čistil svršek bot... Všem v řadě toto gesto prokázal.